

Bescherm me

Lizzie van den Ham

Bescherm me

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: Lizzie van den Ham

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Omslagbeeld: depositphotos.com

Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste uitgave maart 2024

ISBN 9789403737119

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Nu

Rosalie de Waal zag net tram 12 voor haar neus wegrijden toen ze de hoek omsloog. ‘Verdorie,’ riep ze gefrustreerd uit. Ze was doodmoe na een ellenlange rapportvergadering en had echt geen zin om nóg eens tien minuten te wachten op de volgende.

‘Balen joh,’ hoorde ze een bekende stem achter zich. Ze zag Isa van Doornbosch, haar collega Frans, die haar medelijdend aankeek. Achter Isa dook nog een andere docent Frans op: Tristan de Rooij.

‘Kun je geen andere nemen?’ vroeg hij.

‘Ja, tram 6 kan ook, maar dan moet ik zo ver lopen.’ Rosalie woonde in het Transvaalkwartier, dus gelukkig waren er nog andere verbindingen. ‘Hé, gaan jullie soms naar een feestje?’ Ze hees haar tas wat hoger op haar schouder en keek de twee docenten nieuwsgierig aan, terwijl haar blik naar het grote cadeau gleed dat Tristan onder een arm had geklemd.

Tristan glimlachte. ‘We hebben een feestje ter gelegenheid van het pensioen van Klaas. In de stad, want hij wilde luxe uit eten, zei hij.’

‘Oh, wat gezellig,’ vond Rosalie. ‘Ik moet eerlijk zeggen, jullie hebben nu wel echt de jongste en hipste vaksectie van de hele school!’

Ze werkten allemaal op het Thorbecke College in Den Haag, een school voor MAVO, HAVO en VWO. De twee collega’s die voor haar neus stonden, waren nog geen dertig. Een derde collega, Yvonne Brandsma, was ook ongeveer van die leeftijd en had twee jaar geleden de plek van een met pensioen gaande collega ingenomen. Hun afscheid nemende collega Klaas Freriks was de zestig ook al geruime tijd gepasseerd.

‘Jij hebt het anders ook niet verkeerd,’ vond Isa.

Rosalie lachte. ‘Daar heb je gelijk in.’ Zij gaf Duits. Samen met Ingo Teijler en Jan van Ginderen was zij “de jonge garde”. Dat waren haar naaste collega’s en allebei pas begin dertig. Hun sectieleider, Fred Akkermans, zou volgend jaar met pensioen gaan. Soms miste ze een andere vrouw in de sectie Duits, maar ze mocht niet klagen: ze kon het met iedereen goed vinden. Ze was een paar jaar geleden als stagiair Duits begonnen bij Fred Akkermans en was naderhand blijven hangen omdat Fred haar tussen neus en lippen door had verteld dat ze een waardige opvolger zou zijn als hij eenmaal zijn lier aan de wilgen hing. Dat zou betekenen dat ze volgend schooljaar al op haar vierentwintigste een bijna volledige baan bij een goed bekend staande school zou hebben. Niet verkeerd, aangezien ze pas was afgestudeerd.

‘Oh, daar is onze tram,’ riep Isa. Ze greep Tristan bij zijn hand. Zij en Tristan waren naast collega’s ook een stelletje. ‘Tot maandag, Roos!’

‘Doei,’ riep Rosalie terug. ‘Groetjes aan Klaas!’ Ze liep op een rustig tempo naar de halte toe en zag de twee docenten Frans haastig in tram 3 stappen. Het was half mei en de eerste hittegolf was een feit: het kwik had gistermiddag de achtentwintig graden aangetikt. Natuurlijk zou het weer zo’n zomer worden waarin de schoolmaanden bloedverziekend heet waren en juli en augustus juist druilerig en kil, bedacht Rosalie met een kreun. Dat was vorig jaar ook zo geweest en

daar had ze enorm van gebaald. Ze was namelijk bijna de hele zomer in Nederland gebleven en het grootste gedeelte van de tijd had ze dus sip binnen gezeten. Van haar plan om de hele zomer lui op het strand te hangen, was weinig gekomen. De enige week dat ze zon had gezien was in Frankrijk geweest, waar ze was gaan kamperen met haar ouders en broer.

Toen ze even later in tram 12 stapte, waar ze toch maar op had gewacht, voelde Rosalie haar mobiel in de zak van haar jurk trillen. Ze checkte in met haar OV-kaart en keek daarna nieuwsgierig naar de notificatie op haar scherm. *‘Yo Schwester, kom je vanaaf ook BBq-en bij de rents?’* stond er op WhatsApp.

Het was Gijs, haar veel te hip pratende oudere broer. Ze schoot in de lach en aptte terug: *‘Nu wel, want ik hoor dit voor het eerst.’* Waarschijnlijk was haar moeder weer eens vergeten haar getypte bericht daadwerkelijk te versturen; dat deed ze om de haverklap. *‘Hoe laat ben jij er?’*

‘Uur of zeven. Neem burgers mee!!!’ typte Gijs terug, met drie uitroepetekens alsof zijn leven van haar meegebrachte voedsel afhing.

‘Oké!!!’ stuurde ze terug.

Waarom ze dat beloofde, wist ze eigenlijk niet. Zoveel tijd had ze nou ook weer niet. Het was nu al vijf uur. Voor ze thuis was in haar armetierige zolderappartementje aan de Reitzstraat zou het vast al halfzes zijn. Dan moest ze nog snel douchen, iets anders aan en wat burgers scoren bij de Basis-E-Markt op het plein voordat ze daarna weer per tram naar Duindorp zou gaan, waar haar ouders woonden.

Rosalie zuchtte en leunde met haar hoofd tegen het raam toen ze eenmaal zat. Als ze eerst maar even lekker kon douchen. Lijn 12 reed nog met een oud tramstel en er was geen airco. Het zweet liep in straaltjes van haar af en haar blonde haren plakten tegen haar voorhoofd.

Even later kwam haar halte in zicht. *‘Pål Krugerplèèn,’* tetterde de trambestuurder door de microfoon met het platste Haagse accent dat

ze ooit had gehoord. Rosalie moest grinniken en stond op. Ze stapte uit en baande zich een weg langs hele drommen mensen die stonden te wachten om in te stappen bij het Paul Krugerplein. Vanaf hier was het maar twee minuten lopen naar haar huis.

Ze keek vrolijk om zich heen. Eigenlijk was de buurt niet al te best, maar meer had ze qua huur niet kunnen betalen en bovendien zat ze wél dicht bij allerlei openbaar vervoer, dus ze mocht niet klagen. Als Fred Akkermans eenmaal met pensioen was en zij al zijn uren kon overnemen, kon ze zich vast wel iets beters veroorloven. Áls ze tenminste iets kon vinden... het was maar droevig gesteld met de huizenmarkt in de Randstad.

Rosalie liep haar straat in en draaide de algemene voordeur open. Ze moest twee trappen op om bij haar zolderappartement te komen en met elke stap die ze omhoog nam, steeg de temperatuur. Allemachtig, ze kon misschien beter een wietplantage beginnen, dat leverde vast meer op dan de zestien uur die ze nu lesgaf. Of een sauna. Of een Turks badhuis, dat paste beter bij deze multiculturele buurt.

Met een zucht dumpte Rosalie haar tas op de bank toen ze eenmaal binnen stond in haar kleine woonkamer met keukenblok rechts achter in de hoek. Het feit dat ze vanochtend de gordijnen had dichtgetrokken voor ze wegging, had wel iets geholpen om het hier draaglijk te houden, maar niet veel. Ze slofte naar de ventilator in de hoek om die aan te zetten en sprong vervolgens onder de douche om zichzelf op te frissen.

Toen ze vijftien minuten later weer beneden stond met gewassen haren, verse make-up en een andere zomerjurk aan, was het halfzeven. Nog net genoeg tijd om de supermarkt in te wippen en die burgers te halen die Gijs zo zielsgraag wilde. Rosalie stapte de winkel binnen en genoot met volle teugen van de airco die hier wél aan stond. Als ze vannacht niet in slaap kon komen door de hitte, moest ze misschien gewoon hier inbreken en op de vriesvakken gaan liggen.

Om exact kwart voor zeven stond ze bij de halte voor tram 12 in de richting van Duindorp. Een blik op het scherm boven haar maakte duidelijk dat ze nog vier minuten moest wachten. Dat viel mee.

Haar oog viel op een luidruchtig groepje straatjongeren aan de overkant van de trambaan. Ze stonden samengedromd bij een plantsoentje naast de ingang van Albert Heijn en hadden het op hoge toon over iets wat ze niet kon verstaan, want het was duidelijk Turks. Na jarenlang les te hebben gegeven op een niveau dat nog weleens “lastige groepen” opleverde, voelde Rosalie zich daar niet langer zenuwachtig bij. Al die klassen die ze naar een mooi eindexamencijfer voor Duits had geholpen zaten steevast vol met schreeuwleijkers met een klein hartje op de juiste plaats... al moest ze toegeven dat ze dit jaar aan klas 5H2 een hele kluif had. En al helemaal sinds er een paar jongens waren bijgezet die van een andere school waren weggestuurd. Dat was funest voor de groepsdynamiek, zo halverwege het jaar. Het hielp ook niet dat er maar vier meiden in zaten en de rest jongens waren.

Een lange, brede jongeman met opgeschoren haar en een baard stond bij de groep jongeren en leek er niet helemaal bij te passen. Minder jeugdig, minder opgefokt. Hij had een zonnebril op en een leren jack aan ondanks de bloedhitte, met daaronder een zwart T-shirt en een donkerblauwe spijkerbroek met zwarte, leren laarzen eronder. Het was bijna of hij bij een of andere motorclub hoorde, maar dat was niet echt een ding in deze buurt; voor zover zij wist dan. Het was niet alsof ze actief had geprobeerd om lid van zoiets te worden.

Rosalie voelde haar hart een slag overslaan toen de wat woest ogende jongen zijn zonnebril afzette, haar blik ving en haar geïntrigeerd aanstaarde. Oeps. Had ze hem te opvallend aangegaapt? Ze keek snel weg en probeerde het moment waarop ze oogcontact met hem had gemaakt ogenblikkelijk uit te wissen. Ze stond helemaal alleen bij deze tramhalte, afgezien van een paar oude dametjes met hoofddoeken en boodschappenkarretjes die haar vast niet te hulp zouden schieten als er

een of andere Turkse baardmans besloot een flirterig praatje met haar aan te knopen omdat hij haar blonde haren en grijze ogen zo mooi vond.

Vanuit haar ooghoek zag ze de jongeman de trambaan oversteken en recht op haar afkomen, terwijl hij zijn zonnebril in zijn borstvakje wegstopte. Verdomme, dit was echt vervelend. Kwam de tram er nog niet aan? Waar bleef dat ding? Rosalie beet op haar lip, keek nerveus opzij naar de omaatjes die opvallend druk met elkaar in gesprek waren en diepte toen haar mobiel op uit haar zak om te doen alsof ze heel dringend iets moest opzoeken. Alles om contact te vermijden met de lange figuur, die nu pal voor haar neus tot stilstand kwam en onmogelijk nog langer te negeren was.

‘Hé,’ zei een diepe stem, die op de een of andere manier bekend klonk, al wist ze niet waarvan.

Ze keek op. ‘Eh... hallo?’ zei ze timide.

Zijn bruine ogen namen haar onderzoekend op. ‘Jij bent het,’ zei hij toen triomfantelijk. ‘Juf Roos.’

Verbouwereerd gaapte ze hem aan. ‘Wat... wie...’ begon ze.

Hij lachte en legde een hand op haar schouder. ‘Kom op, juffie,’ zei hij plagend. ‘Probeer even door de baard heen te kijken.’

Plotseling voelde Rosalie iets in haar hoofd klikken. Die stem... die ogen...

‘Eldar,’ bracht ze verrast uit. ‘Eldar Öztürk?’

Hij grijnsde. ‘*The one and only*,’ beaamde hij. ‘Dat is lang geleden.’

Ja, zeker lang geleden. Drie jaar waren er inmiddels voorbij. De laatste keer dat ze hem had gezien, was hij achttien geweest, baardloos en een stuk smaller. Hij had drie jaar geleden eindexamen MAVO gedaan. ‘Goh, hé, wat leuk, Eldar,’ brabbelde ze. ‘Ik dacht dat je naar Duitsland was verhuisd?’ Ondertussen stopte ze haar telefoon weg.

Daar was zijn vader vandaan gekomen. Eldar had zijn examen met zijn hakken over de sloot gehaald en was toen meteen naar Berlijn

verhuisd. Tot dat moment had hij bij zijn oom in de Schilderswijk gewoond, maar daar boterde het niet zo mee.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ja. Maar ik ben terug.’ Hij zette een stapje naar haar toe zodat ze niet meer zo tegen de zon in hoefde te kijken en blikte van dichtbij op haar neer. ‘Werk je nog steeds op het Thorbecke College?’

‘Jazeker. Leukste school ooit, toch?’ grapte ze.

Eldar hield zijn hoofd schuin. ‘Alleen maar omdat jij er werkte,’ vond hij. ‘Ik kon het bloed van die Akkermans wel drinken. En van die vent van wiskunde, Van Maanen ook, trouwens.’

Plotseling vond Rosalie de situatie compleet bizar. Hier stond ze dan, een heel gesprek te voeren met een kerel die ze normaal niet in een donker steegje tegen zou willen komen, maar die vreemd genoeg na al die jaren nog steeds zo vertrouwd voelde omdat ze hem ooit als leerling had gehad. En niet zomaar een leerling... de band tussen haar en Eldar was op zijn zachtst gezegd bijzonder geweest.

Ze schoot een beetje in de lach om zijn opmerking. ‘Ik ga hem volgend jaar vervangen,’ zei ze. ‘Dus dat hoeft niet meer.’

‘Wat, van Maanen?’ Eldar grinnikte. ‘Ik zie jou nog geen tangens uitleggen, juf Roos.’

‘Nee, duh. Ik ga meneer Akkermans vervangen. Die gaat eindelijk van zijn pensioen genieten.’ Eldar wilde nog iets zeggen, maar toen zag Rosalie de tram de hoek om komen. ‘Ah, daar heb je tram 12,’ riep ze opgelucht uit. ‘Die moet ik hebben. Leuk je gesproken te hebben, Eldar.’

Hij knikte haar toe en ze voelde zijn blik op zich rusten toen ze de tram in stapte en ergens een zitplaats zocht. Haar hart klopte wat sneller dan normaal en ze moest zichzelf tot bedaren brengen. Het was allemaal goed afgelopen; ze was niet lastiggevalen door een of ander schimmig figuur, want ze bleek hem gewoon te kennen.

Nou ja, helemáál gewoon was het niet geweest. Dat wist ze zelf ook wel. Haar hart klopte niet alleen maar zo snel omdat ze dacht dat ze zou worden lastiggevallen.

Over haar schouder keek ze nog even naar de tramhalte. Daar stond Eldar tram 12 peinzend na te staren. Zoals hij daar stond met die bikeroutfit en zijn brede schouders in dat leren jack gestoken was hij op de een of andere manier een dreigende verschijning. Zo anders dan toen hij op school had gezeten, al was hij toen ook door zijn hogere leeftijd altijd een leidinggevend figuur binnen zijn wat jongere klas geweest.

Terwijl tram 12 op weg ging naar Duindorp, sloot Rosalie haar ogen om terug te denken aan haar eerste schooljaar, drie jaar geleden...

Hoofdstuk 2

Toen

‘Zo, je eerste echte schooldag zit erop!’ Fred Akkermans keek haar tevreden aan. ‘Goed gedaan, Rosalie. Nu verdien je wel een paar bitterballen.’

Rosalie lachte om de opmerking van haar stagebegeleider. Ze liep al vanaf begin september stage bij hem, maar de eerste maand had ze alleen mogen kijken en cijfers mogen bijwerken in Magister, het schoolcijfersysteem. Vanaf oktober was het de bedoeling dat ze ook hele lessen Duits zelfstandig zou draaien en vandaag, vrijdag twintig oktober, was de allereerste schooldag die ze van voor tot achter zelf had verzorgd. En eerlijk gezegd was ze gesloopt.

Toegegeven, Fred had achterin gezeten om te observeren, maar ingrijpen deed hij niet. Dat was pijnlijk duidelijk geworden toen ze bijna tussen twee knokkende jongens had moeten springen in klas 4M3. Die groep was serieus een terrorklas en ze had er de grootst mogelijke moeite mee om ze te laten luisteren en onder de duim te houden. De twee lastpakken had ze naar de bovenbouwcoördinator gestuurd en de rest van de MAVO-groep was daarna heel ongedurig geweest, maar gelukkig

had ze de dag kunnen afsluiten met een lieve 2-HAVO-klas. En nu was het tijd voor de vrijmibo.

De directeur van de school, Nico de Bot, organiseerde zo nu en dan borrels op de vrijdagmiddag omdat het volgens hem goed was voor teambuilding. Daar had hij geen ongelijk in, want als je als docent lange dagen maakte, had je amper tijd om met collega's uit andere vakgebieden te praten. Je mocht al blij zijn als je in de pauze genoeg tijd had om naar de wc te gaan en je boterham weg te knagen. Vaak dook er in de pauze ineens een leerling met vragen op of moest je strafklanten te woord staan die je er eerder uit had gestuurd. Nooit een moment rust in het onderwijs, bedacht ze zuur.

‘Ha Rosalie,’ riep Richard van Houten, de coördinator van de bovenbouw, toen ze de lerarenkamer instapte. Hij liep met zijn glas wijn in de hand naar haar toe en glimlachte. ‘Ik heb Burak en Ahmet een pak strafwerk meegegeven en ze moeten volgende week woensdagmiddag bij het strafuur nakomen. Ze komen ook nog hun excuses bij je aanbieden, maar dan pas dinsdag in de les. Goed opgelost, hoor.’ Hij keek haar vriendelijk aan.

Dat waren de twee vechtende jongens uit 4M3. Rosalie was blij met een collega als Richard, die haar onvoorwaardelijk steunde.

‘Jij ook bedankt,’ zei ze. ‘Ik snapte niet wat ze ineens bezielde.’

Richard haalde zijn schouders op. ‘Wie wel. Hormonen doen gekke dingen met een mens, zeker op deze leeftijd.’ Hij grinnikte. ‘Nou ja, ik was vroeger ook niet de gemakkelijkste. Misschien gaat dat coördineren me daarom wel zo goed af.’

Rosalie moest lachen en keek om zich heen of ze nog andere bekenden zag toen Richard doorliep naar de hapjestafel. Daar stond haar andere collega Duits, Ingo Teijler, samen met een roodharig meisje dat zijn vriendin was, maar die ooit ook hier op school had gewerkt en weleens aanhaakte bij dit soort activiteiten. Rhona heette ze. Ze zou binnenkort bijspringen bij het Duitse taaldorp dat ze met zijn allen voor

de 4-MAVO- en 5-HAVO-klassen organiseerden. En aan de andere kant van de ruimte zag ze Jan Veldstra en Gemma Visser van Engels staan, die blijkbaar enorm in een deuk lagen om een grap die net was gemaakt door David Mollema van wiskunde. Het was een gezellige boel en normaal was Rosalie graag met iedereen gaan praten, maar ze was eerlijk gezegd helemaal kapot na die eerste dag volledig lesgeven. Hoe deden mensen dit dag in dag uit?

‘Hé Roos,’ hoorde ze achter zich. ‘Hoe was je eerste dag?’

Ze keek om en zag de vrolijke grijns van Martijn van Vliet van CKV en kunstgeschiedenis. Die had haar vanochtend succes gewenst toen ze met een zenuwachtig gezicht in de lerarenkamer had gezeten.

‘Goed,’ knikte ze. ‘Eigenlijk heb ik niks te klagen, ik ben alleen gesloopt!’ Met een lach vertelde ze over de lessen van die dag. Eerlijk gezegd was het wel fijn om met mensen die snaptten hoe dit werk was over dingen te kunnen praten, anders voelde ze zich zo alleen. Ze was net eenentwintig en in haar vriendenkring had ze verder geen leraren zitten. Haar vriendje Frank studeerde marketing en was compleet mensenschuw, dus die zou sowieso nooit kunnen wat zij nu deed: de hele dag met tieners bezig zijn. Martijn knikte af en toe begrijpend als ze een situatie beschreef en tegen de tijd dat ze klaar was met haar hele relaas, voelde ze zich op de een of andere manier veel beter over de dag die ze achter de rug had. Het was niet allemaal perfect gegaan, maar dat was ook niet te verwachten. Het bleef mensenwerk en bovendien was ze hier een stagiair; geen volleerd docent.

‘Ik loop even naar beneden,’ zei ze tegen Fred, toen ze hoorde hoe haar telefoon overging in haar koffertje. Ze deed de klep open. Zo te zien was het de oproep waar ze op zat te wachten: een makelaar. Ze was al een paar maanden op zoek naar een eigen kamer in Den Haag omdat ze het zat was om thuis te wonen. Misschien was dit het telefoontje dat haar een eenvoudige studentenkamer op de Laan van Meerdervoort zou gaan opleveren.

Rosalie stapte met haar koffertje in een hand en met haar mobiel in de andere de gang op en liep in de richting van de trap die naar de aula beneden leidde. Ze nam op en een glimlach brak door op haar gezicht toen de makelaar meteen met de deur in huis viel en zei dat ze volgende week twee kamers binnen hetzelfde pand kon komen bezichtigen. Ze was de eerste op de lijst, dus als ze ja zei, had ze beet.

‘Wauw, dank u wel,’ zei ze blij. ‘Nu ga ik helemaal vrolijk mijn weekend in. Ik kijk ernaar uit!’

Rosalie was beneden aangekomen en besloot maar meteen haar koffer in haar locker te stoppen. Omdat er boven in de lerarenkamer te weinig lockers waren voor alle docenten, had zij er beneden in de aula eentje toegewezen gekregen, vlak naast de administratie. Daar stopte ze ’s ochtends altijd meteen haar jas in, samen met de boeken die ze vóór de eerste pauze niet nodig had. Anders was die koffer zo loodzwaar.

Toen ze naar de administratie liep, zag ze naast de deur ineens een verloren figuur staan. Een jongen die ze zo op het eerste gezicht niet kende, met bruine ogen, een beginnend baardje en opgeschoren, zwarte haren. Hij stond door het raampje in de deur van de administratie te turen en keek vervolgens om zich heen. Toen hij haar in het oog kreeg en zag dat ze naar een locker toe liep, schoot hij haar aan.

‘Hé,’ zei hij. ‘Weet jij, ehm...’ Zijn blik gleed naar het docentenkoffertje dat ze in haar handen had. ‘Oh, u werkt hier?’

Die fout was al vaker gemaakt. Ze zag er natuurlijk ook best jong uit en er zaten ook zesdeklassers VWO op deze locatie. Rosalie ging wat rechter staan. ‘Ja. Kan ik je ergens mee helpen?’

De jongen haalde zijn schouders op. ‘Als u de administratie open kunt doen wel. Mijn tas staat daar nog.’

‘Oh!’ Rosalie keek naar de donkere ruimte. ‘Maar Amanda is allang naar huis.’

De jongen grijnsde schaapachtig. ‘Ja. Vandaar mijn probleem. Ik moest langs de admi om wat dingen door te geven omdat ik de eerste

paar weken van school afwezig ben geweest. Daarna moest ik door naar mijn mentor en ben ik mijn tas vergeten mee te nemen, maar toen ik hier terugkwam, was de deur al dicht.’

‘Kun je dan niet aan meneer van Zanden vragen of hij even voor je opendoet?’ vroeg Rosalie. Haar blik gleed naar de conciërgeloge, maar daar was ook niemand te zien. Oh ja, die stond natuurlijk boven te genieten van de bitterballen en de kaasstengels.

De jongen keek stuurs. ‘Heb ik gedaan. Hij zei dat ik maar moest wachten. Die man mag me niet.’

Dat was wel lullig. Rosalie keek naar de sleutelbos in haar handen. ‘Ik geloof niet dat ik de tag heb om die deur te openen,’ zei ze wat verontschuldigend. ‘Die van mij werkt alleen maar op de lokalen. Ik loop hier stage, dus ik mag niet zomaar overal naar binnen.’

‘Oh. Wie bent u dan?’ De jongen hield zijn hoofd schuin.

‘Mevrouw de Waal. Ik geef Duits. Nou ja, onder toezicht van meneer Akkermans.’

Hij rolde met zijn ogen. ‘*Der ist so ein Trottel,*’ rolde er uit zijn mond in vloeiend Duits. ‘Ik geloof dat ik liever van jou les heb, juffie.’

Rosalie staaarde hem verbaasd aan. ‘Als ik zo naar je uitspraak luister, heb je niet veel begeleiding meer nodig,’ zei ze lachend. Ze probeerde maar even te negeren dat hij haar ineens tutoyeerde.

‘Ik ben half Duits, dus dat helpt.’ Hij stak zijn hand uit. ‘Eldar Öztürk. Ik zit in 4M3.’

‘Oh ja?’ Ze schudde hem aarzelend de hand. ‘Waarom heb ik je dan nog nooit gezien?’

‘Omdat ik nu pas weer in Nederland ben.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Lang verhaal. Maar goed, ik zou heel graag nog naar huis gaan dit weekend en zonder huissleutel of OV-kaart wordt dat lastig, dus...’ Hij keek nog eens naar de dichte deur van de administratie.

Rosalie nam ter plekke een besluit. ‘Ik ga meneer van Zanden wel even halen,’ zei ze resoluut. ‘Het slaat nergens op dat jij hier voor niks staat te wachten.’

Eldars gezicht klaarde op. ‘Als je dat wilt doen, juf de Waal?’

‘Ja hoor.’ Rosalie draaide haar locker open en dumpte haar spullen erin. Vervolgens stond ze te hannesen met haar sleutel omdat het slotje soms gewoon niet wilde draaien en Eldar schraapte zijn keel.

‘Je hoeft hem niet dicht te doen. Ik blijf er wel naast staan tot je terug bent,’ zei hij droog.

‘Oh ja,’ zei ze sullig. ‘Nou, ik ga de conciërge halen.’ Ze holde de trap weer op en liep de lerarenkamer in. Daar zag ze de conciërge staan, die net een nieuw biertje had gepakt. ‘Dag meneer van Zanden,’ schoot ze hem aan. ‘Ik moet beneden een leerling helpen om iets bij de administratie te pakken. Zou u de deur open kunnen doen?’

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Oh, Eldar heeft een ander slachtoffer gevonden om te doen wat hij wil? Tjongejonge.’

Die opmerking klonk zo bitter dat Rosalie er een beetje van schrok. ‘Maar zijn tas staat nog binnen, zegt hij,’ antwoordde ze aarzelend.

‘Ja, dat zal wel. Ik geloof er niets van. Die gast liegt de hele boel bij elkaar.’ Meneer van Zanden liet een klaaglijke zucht ontsnappen. ‘Ik loop wel mee, anders is er straks weer een of ander drama.’

Samen liepen ze de trap af en meneer van Zanden keek Eldar misprijzend aan toen ze eenmaal bij de admi waren aangekomen. ‘Ongeduldig ventje,’ gromde hij bijna onhoorbaar tegen hem.

‘Hoezo ongeduldig,’ klonk Eldar verontwaardigd. ‘Het is al halfvijf en ik wil naar huis. Dat u hier nou dag en nacht wilt zijn.’

Rosalies blik flitste van Eldar naar de conciërge en weer terug. Het leek wel of de twee mensen voor haar neus een totale metamorfose hadden doorgemaakt. Meneer van Zanden was normaal hartstikke aardig tegen de leerlingen. En Eldars gezicht stond plotseling zo duister

dat ze er enigszins bang van werd. Er was niets over van de redelijke jongen die haar eerder had aangeklampt.

‘Ik regel het verder wel,’ zei ze snel tegen de conciërge, toen die met een nijdig gebaar de tag tegen het slot van de admiduwde. Die schoot van het slot met een droge klik. ‘Gaat u maar weer naar boven.’

Meneer van Zanden keek haar hoofdschuddend aan. ‘Je bent te lief, Roos,’ zei hij summier. Toen beende hij door de aula in de richting van de trap.

Nog steeds wat beduusd door alle vijandigheid duwde Rosalie de deur verder open. ‘Oké, ehm, waar staat hij?’ wilde ze weten.

‘Naast het bureau van Amanda,’ wees Eldar. Hij ging in de deuropening staan en bekeek haar met een vriendelijke grijns. ‘Je bent inderdaad lief, juf Roos. Dank je wel.’

Op de een of andere manier liet de amicale toon van Eldar haar blozen. Rosalie draaide zich snel van hem weg en keek speurend naar de vloer van de administratie. Daar stond inderdaad een zwarte rugzak. Ze pakte hem op en liep half naar Eldar toe, maar stopte toen. ‘Vind je het goed als ik wel even check of het echt jouw tas is?’ vroeg ze, naar haar smaak net iets te aarzelend.

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Natuurlijk. Doe je ding.’

Ze deed het voorvakje van de tas open. Daar zat niets interessants in, maar in het grote vak van de tas zat een ander vakje met rits en daar vond ze een portemonnee met daarin een ID-kaart. Ze viste het ding eruit en keek ernaar. Ja, dat was de jongen die voor haar neus stond: Eldar Öztürk. De foto op de ID-kaart was duidelijk al oud, want hier kon hij niet ouder dan een jaar of dertien zijn. Haar blik gleed naar zijn geboortedatum. Hij was jarig op zeven december en hij was al zeventien. Nogal oud om nog in de vierde klas MAVO te zitten, maar ja, wie weet was hij wel twee keer blijven zitten. Zijn gedrag liet duidelijk te wensen over als meneer van Zanden hem zo afkeurend behandelde. Ineens kreeg

ze compleet de zenuwen van het idee dat deze Eldar straks in klas 4M3 zou zitten. Het was nu al zo'n lastige, bewerkelijke groep.

'Ben je m'n BSN-nummer uit je hoofd aan het leren, juffie?' Zijn droge stem onderbrak haar gedachten. Ze keek op in twee plagende, bruine ogen die haar geïntrigeerd aankeken.

'Sorry,' zei ze snel. 'Ik vroeg me gewoon af waarom je zo oud bent.' Snel stopte ze de portemonnee terug in de tas en daarna ritste ze de rugzak dicht.

Eldar haalde zijn schouders op. 'Ik had geen zin vorig jaar,' zei hij summier.

'Waarom?' Ze overhandigde hem de tas. 'Was het allemaal wat te moeilijk voor je?'

Hij schoot onverwachts in de lach. 'Nee. Te makkelijk. Ik had VWO kunnen doen.'

'Maar...' Rosalie keek hem beduusd aan. 'Waarom doe je dat dan niet?'

Eldars blik verduisterde. 'Waarom wordt een leerling met een CITO-score in het hoogste segment op MAVO-niveau geplaatst? Zeg jij het maar.'

'Ik... ik heb geen idee,' hakkelde ze.

Hij liep de deur uit met de tas in zijn handen. 'Turkse achternaam. Slechte familie. Afwijkend gedrag. Een racistische docent in groep acht,' somde hij op. 'Het is geen meerkeuze, hoor. Alle opties kunnen worden aangevinkt.'

Er ging een steek door Rosalies hart. 'Wat naar voor je,' zei ze zacht. 'Nou, slaag dan in godsnaam dit jaar gewoon, dan kun je daarna...'

'Naar het MBO,' vulde hij spottend aan. 'Want daar krijg je echt een kansrijke opleiding. Nee, bedankt.'

Ze wist niet meer wat ze moest zeggen. Zwijgend en schoorvoetend liep ze naar haar locker, die nog steeds half open stond. Ze trok haar spullen eruit, deed haar jas aan en draaide toen met veel moeite de locker

op slot. Eerlijk gezegd had ze geen zin meer om terug te gaan naar de borrel; ze was doodmoe en wilde net als Eldar gewoon naar huis.

‘Nou, fijn weekend dan maar,’ zei ze tegen hem, terwijl ze haar koffertje in haar grotere rugzak propte en die op haar schouder zwaaide. Dat was fijner dragen. ‘Hopelijk ben je snel thuis.’

Eldar keek haar met een verraste blik aan. Zijn blik gleed naar haar tas en toen weer naar haar. ‘Dank je wel,’ zei hij.

‘Graag gedaan. Het was toch gewoon jouw tas? Het sloeg nergens op dat hij je liet wachten,’ antwoordde ze.

Eldar glimlachte. ‘Ja, ook bedankt daarvoor. Ik bedoel: bedankt dat je niet meteen maniakaal je spullen checkt om te kijken of ik er iets uit heb gehaald.’

Rosalie geloofde haar oren niet. Ze wilde nog iets zeggen, maar Eldar liep al naar de leerlingenuitgang naast het conciërgehok. Zij nam de hoofduitgang en op weg naar de tram zag ze hem verder ook niet meer. Zijn opmerking spookte de rest van haar reis naar huis door haar hoofd.

Eldar werd door niemand vertrouwd en was daardoor misschien ook niet meer te vertrouwen. Zij had hem wél willen vertrouwen en daarmee had ze een soort knop in hem omgezet. Ze hoopte maar dat hij het zich nog zou kunnen herinneren als ze aanstaande dinsdag zijn klas weer moest lesgeven, want dat hij een lastige raddraaier kon zijn, was haar maar al te duidelijk.

Hoofdstuk 3

Nu

Gijs was blij met de burgers die Rosalie had meegenomen omdat hun ouders alleen maar vegetarische hadden gehaald. ‘Dat is weer een of andere bevestiging van mama,’ gromde haar broer. ‘De vleesvrije vrijdag. In godsnaam, waarom organiseer je dan een barbecue op vrijdag?’

Rosalie schoot in de lach. ‘Je hebt een punt. Nou, deze zijn in elk geval halal. Althans, dat beweert de Basis-E-Markt. Dat is ook redelijk diervriendelijk, geloof ik.’

Gijs trok een gezicht. ‘Je hebt maar mazzel met die goedkope supermarkt in jouw buurt. Ik betaal me in Leiden blauw aan boodschappen.’ Hij was een paar jaar geleden verhuisd omdat hij daar op een marketingkantoor werkte. Doordat Gijs vrienden was met Frank, Rosalies ex, hoorde ze af en toe nog weleens hoe het met hem ging. Frank en zij waren in november uit elkaar gegaan zonder al te veel drama. Ze waren domweg uit elkaar gegroeid; dat was al langer het probleem tussen hen geweest. Sindsdien had Rosalie geen date meer gehad en dat vond ze wel lekker rustig. Haar werk was al druk

genoeg en zou alleen nog maar drukker worden. Heel eerlijk kon ze zich niet voorstellen hoe haar leven eruit zou zien als ze zevenentwintig uur voor de klas moest staan in plaats van zestien. Met een hoop meer geld, maar vast ook een hoop meer nakijkwerk, tenzij ze voor allemaal meerkeuzetoetsen zou gaan. Niet echt ideaal.

Meerkeuzevragen waarbij alle opties goed waren. In een flits dacht ze terug aan haar ontmoeting met Eldar eerder die avond. Ze draaide de burgers om met een tang en veegde het zweet van haar voorhoofd. De allereerste keer dat ze de opstandige, Turkse jongen had ontmoet was hij vreemd openhartig tegen haar geweest. Net of hij kon voelen dat zij geen vooroordelen bij hem zou hebben.

Zou hij soms nu weer in haar buurt wonen? Wie weet. Zo vaak hing ze buiten niet rond, dus ze had hem dan gewoon nog niet gezien. Met haar vriendin Aylin, die twee straten verderop woonde, ging ze zo nu en dan kebab eten als ze geen zin had om te koken, maar dan gingen ze vaak toch bij haar of bij Rosalie zitten – niet buiten op het plein. Dit weekend zou ze Aylin eens appen om te vragen of die zin had in een ijsje op Scheveningen. Het weer was er in elk geval geknipt voor.

Misschien zou ze Eldar wel weer toevallig tegenkomen als ze naar buiten ging en op de tram stond te wachten.

Verdorie, waarom dacht ze hier zoveel over na?

‘Joehoe, laat je ze niet aanbranden?’ riep haar vader gealarmeerd uit. De vega burgers begonnen er inderdaad wat verschroeid uit te zien.

‘Oeps, sorry,’ zei ze met een grijns, waarna ze de dingen snel op een bord gooide en er nieuwe burgers op legde.

‘Heb je al gekeken naar betere huizen voor volgend schooljaar?’ vroeg hij belangstellend. Hij kwam naast haar staan en strooide wat extra zout op de vleesburgers.

Ze haalde haar schouders op. ‘Nog niet. Ik kan het nu toch nog niet betalen. En Fred gaat pas in december met pensioen hè, niet aan het begin van het schooljaar.’

Haar vader keek haar zorgelijk aan. ‘Ik vind die buurt waar je woont maar niets,’ momperde hij. ‘Transvaal staat slecht bekend.’

Daar kon Rosalie niet echt iets tegenin brengen: de wijk stond inderdaad nog slechter te boek dan de Schilderswijk en dat wilde wat zeggen. Aan de andere kant wilde ze ook weer niet dat haar vader haar huidige plekje in Den Haag zo negatief bekeek. ‘Het gaat prima,’ zei ze stuurs. ‘Nee, het is geen witte buurt zoals hier, maar het is wel een volksbuurt waar iedereen elkaar kent. Met veel culturen door elkaar.’

‘Net zoals de leerlingen op je school,’ merkte haar moeder op, die een beetje met het gesprek had meegeluisterd. Ze glimlachte naar Rosalie en die keek haar moeder dankbaar aan.

Toen ze net was begonnen op het Thorbecke College had ze dat eigenlijk het moeilijkst gevonden. Zelf was ze de eerste veertien jaar van haar leven opgegroeid in Wassenaar, wat natuurlijk de plek met het hoogste kakgehalte van heel Zuid-Holland was. Haar ouders hadden een dure villa gehad... en toen was het bedrijf van haar vader over de kop gegaan. Ze hadden véél kleiner moeten gaan wonen en een oom van haar moeder had net een leuke, bescheiden huurwoning in Duindorp beschikbaar gehad. Het was een hele stap naar beneden geweest voor met name haar vader. Het had hem zeker een paar jaar gekost om vrede te hebben met de manier waarop hij van zijn voetstuk was gevallen.

Rosalie had moeten wennen aan een heel andere buurt en een veel volksere populatie. Duindorp was een wijk met vooral veel witte Nederlanders die oorspronkelijk uit Den Haag of Scheveningen kwamen, dus dat eerste jaar op school met leerlingen met een Marokkaanse, Turkse, Surinaamse of Oost-Europese achtergrond was best pittig geweest. Fred Akkermans had dat jaar vooral veel bovenbouw MAVO gehad – geen makkelijk publiek. En toen was hij natuurlijk twee maanden afwezig geweest door langdurige ziekte en had zij de boel draaiende moeten houden. Het was haar vuurdoop geweest.